

man nu, efter det Forslag, som er stillet af Udvalgets Fleertal, maa føre Vidner for Landvæsencommissionen; men hvorfor skal da Vidneførselen indskrænkes til det ene Tilfælde, som er omhandlet? Hvilke Urimeligheder ligger der dog ikke paa Bunden af den Regel, som Udvalget for har indstillet! Den ærede Minister maa dog paavise os, hvorledes det kan være rigtigt, at man for den ene Landvæsencommission kan føre Vidner, naar man har sine Vidner, og at den anden Part, som vil føre og kan føre Modvidner, skal være affaaet fra at føre dem paa det samme Sted. Det foreskommer mig, at der enten intet System er i det Forslag, der foreligger, eller ogsaa er det i sin Anvendelse uconseqvent eller saa compliceret, at jeg ikke forstaaer at finde Traaden deri. Jeg skal ikke yderligere udvikle, hvad der her blev sagt forrige Gang; jeg skal kun gjentage, at det blev saa slaagende godtgjort af den ærede Ordfører, hvorledes det vilde være det praktiske Rette altid at føre Vidner for Landvæsencommissionen, og fremdeles, hvorledes det er blevet godtgjort af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds, der dog vel maa betragtes som en Slags Autoritet i saadanne theoretiske Spørgsmaal, at det, som Udvalget da foreslog, og som Thinget da vedtog, var netop det, som stemmede med den hele Retning i den nye Retspleies Reform.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke vildtløstiggjøre denne Forhandling ved at gjentage, hvad der fra min Side allerede sidste Gang blev ytret. Jeg finder ikke, at der er Grund til at paatvinge Vidnerne at møde for en anden Ret end den, som er deres sædvanlige Børnething. Ved den Indrømmelse, jeg har gjort, idet nemlig den Bestemmelse er falden bort, at Parterne med Hensyn til Vidneførselen skulle være enige, er jeg gaaet saa-

vildt, som jeg troer at kunne gaae, naar jeg seer Sagen fra det Standpunkt, hvorfra jeg maa betragte den. Jeg troer heller ikke, at det vil være vanskeligt at formaae Vidnerne til at møde for Landvæsencommissionen, og efter min Mening vil der derfor derved være opnaaet Alt, hvad der i praktisk Henseende kan ønskes.

Hvad angaaer Udvalgets Forslag til §§ 23 og 25, da har jeg derimod Intet at erindre.

Ordføreren: Jeg kunde naturligvis for mit eget Bedkommende, ikke Andet end ønske, at det var blevet ved det Forslag, som ved 2den Behandling blev vedtaget, men jeg kan dog ikke skjønne rettere, end at der ved det Forslag, der nu foreligger, opnaaes saa betydeligt i den Retning, hvorom der er Spørgsmaal, at man maa være tilfreds dermed. Inconseqvent kan man heller ikke kalde Forslaget, thi det stemmer med det, som saa ofte finder Sted i det praktiske Liv, idet Vidner, som ikke ere pligtige til at møde for anden Ret end den, hvor de egentlig høre ind under, møde godvillig for en anden Ret. Min ærede Collega her tilhøre (Alberti) yttrede ogsaa noget om Modvidner; det var mig ikke ganske klart, i hvilken Betydning han omtalte dem, men det maa dog være sikkert, at man ogsaa for en Landvæsencommission kan kalde Modvidner; thi de kunne jo nu kaldes for en hvilkenkom helst Ret, nok saa langt borte fra deres egentlige Børnething, idet det nemlig er en frivillig Sag, om de ville møde eller ikke — og der kan altsaa Intet være til Hinder for at kalde Modvidner til at paahøre Vidneførsel ved en Landvæsencommission eller, som jeg vel rettere skulde udtrykke mig, for at kalde forhenførte Vidner til at høre paa Modvidners Forklaringer for Landvæsencommissionen.